

Tomo Perić, dipl. ing. građ. (1945. - 2014.)

Sve je suradnike, prijatelje i mnogobrojne znance potresla vijest da nas je zauvijek napustio, Tomo Perić, dipl. ing. građ., miran i dobar čovjek koji je posvuda bio cijenjen kao vrijedan, marljiv i uporan stručnjak i suradnik. Ujedno je bio nezaobilazan i aktivan član mnogobrojnih strukovnih udruga.

Tomo Perić je rođen 6. svibnja 1945. u selu Trijebnju, pokraj Stoca u Bosni i Hercegovini. Srednju je školu završio u Mostaru 1963., a diplomirao je na Građevinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1968. godine.

Najprije je radio u poduzeću *Kanalizacija* u Zagrebu (1968.-1970.) kao projektant kanalizacije, a potom u gradskoj upravi Velike Gorice (1971.-1974.) u inspekciji i nadzoru nad gradnjom građevina komunalne infrastrukture. Nakon toga je 1974. prešao u Projektni biro *Palmotičeva 45* u Zagrebu, gdje je radio kao projektant cesta. Od 1978. do 2011. bio je direktor biroa i projektant cesta. Jedno je vrijeme, od 1976. do 1986., bio i honorarni asistent na Građevinskom fakultetu u Zagrebu.

Iznimno je bio aktivan u Hrvatskom savezu građevinskih inženjera (HSGI-u) i u Društvu građevinskih inženjera Zagreba (DGIZ-u). Bio je tajnik i predsjednik DGIZ-a, a za njegov mu je doprinos Skupština DGIZ-a u travnju 2013. dodijelila i priznanje za životno djelo. Potom je bio i višegodišnji tajnik HSGI-a. Zapamćeno je također da je više od dvadeset godina bio član Uređivačkog odbora časopisa *Građevinar*.

Bio je član delegacije HSGI-a koja je 1992. sudjelovala u sklapanju ugovora o suradnji s Američkim društvom građevinskih inženjera na njihovoj godišnjoj konvenciji. Upravo se tu rodila ideja o organiziranju Sabora hrvatskih graditelja koji se do danas redovito organizira, u početku svake treće, a sada svake četvrte godine.

Bio je i vrlo aktivan član, pa i član Predsjedništva Hrvatskog društva za ceste *Via-vita*, od kojeg je 2011. dobio nagradu *Stjepan Lamer* za životno djelo.

Svojim radom i zalaganjem isticao se i kao član Hrvatske komore inženjera građevinarstva. Sudjelovao je u pripremi osnivanja Hrvatske komore arhitekata i inženjera u graditeljstvu. Bio je član Osnivačkog odbora koji je pripremio sve glavne akte Komore i Osnivačku skupštinu, potom je u svim dosadašnjim sazivima bio član Upravnog odbora, Odbora Razreda i Skupštine komore. Od 1998. do 2002. bio je i predsjednik Razreda inženjera građevinarstva. Uostalom bio je i počasni član Hrvatske komore inženjera građevinarstva.

Stručni je rad inženjera Tome Perića bio povezan s projektima cestovnih prometnica u kojima je sudjelovao kao

organizator, odgovorni projektant ili voditelj projekta. Od mnogobrojnih projekata treba posebno istaknuti glavni projekt autoceste kroz Istru na dionici Bale – Vodnjan i na dionicama Višnjan – Baderna i Baderna – Medaki te glavne projekte Autoceste Zagreb – Split na dionicama Jezerane – Brinje, Žuta Lokva – Otočac i Pirovac – Skradin. Kao posebno složen i opsežan posao ističe se prikupljanje koncesijske dokumentacije za Istarski ipilon, ali i idejno rješenje zasljemenske ceste Popovac – Laz – M. Bistrica – Gubaševo (Zabok).

Bio je uključen u izradu projekata za ceste u Rusiji, Iraku i Alžiru, a osobno je ili u suradnji projektirao obilaznicu Plitvica i obilaznicu Slunja na državnoj cesti D-1. Sudjelovao je u izradi glavnih projekata za dionice Delnice – Matić Poljana – Jasenak – Jezerane (državna cesta D-32), Ston – Orebič – Korčula – Vela Luka (državna cesta D414), Šibenik – Boraja – Trogir (državna cesta D-8) i obilaznice Velike Gorice sa spojnom cestom na obilaznicu Zagreba (državna cesta D-31) te više dionica na potezu Zadar – Split – Dubrovnik (državna cesta D-8).

Uostalom dovoljno je reći da je radio u projektnoj tvrtki koja je u vrijeme njegova dolaska projektirala uglavnom šumske putove, a da je potom pod njegovim vodstvom projektirala dionice suvremene autoceste.

Za osobite zasluge predsjednik Republike Hrvatske odlikovao ga je Spomenicom Domovinskog rata. U mirovinu je, pritisnut teškom bolešću, otišao 2011. godine.

Ing. Tomo Perić se godinama uporno nosio s teškom bolešću i činilo se da ga ona ne može slomiti. Ipak u jednom je trenutku gotovo iznenada otišao. Na tužnom mu se oproštaju 15. svibnja 2014. na zagrebačkom Mirogoju, gdje je

bio nazočan i njegov rođak mons. Ratko Perić, mostarsko-duvanjski biskup i apostolski upravitelj trebinjsko-mrkanjski, nadahnutim riječima u ime Hrvatske komore inženjera građevinarstva obratio dugogodišnji suradnik i prijatelj dr. sc. Mirko Orešković. Njegove riječi stoga prenosimo u cijelosti:

"Tomo Perić je rođen 1945. godine u Trijebnju, u kući na rubu šumarka koji se tek zazelenio mladim listovima. S jedanaest se godina bosonogi dječak uputio na školovanje u Mostar, u grad pradaвне, mirisne ljepote. Došao je željan znanja i prepun energije koja je bujala, baš kao što Neretva buja u proljeće.

Njegova energija nije se s nastupom ljeta povlačila u usko korito kao što Neretva čini, već je jačala prihranjivana novostečenim priticima znanja. A znanje je kreiralo čežnju.

Čežnja je jačala žeđ za novim znanjima. Sve pretvorio je u igru u kojoj je s lakoćom brinuo o sebi i učio. I sanjao daleki i bijeli grad u koji mu valja ići.

U bijelom gradu sve bilo je veliko te 1963. godine kada je upisao Građevinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu.

I Tomo je bio velik, velik kao zgrada AGG fakulteta, velik kao zgrada Hrvatskog narodnog kazališta, velik kao zgrada Sveučilišta, velik kao stadion u Maksimiru. Velik jer bio je malen pod zvijezdama, velik jer je brinuo o sebi, velik jer je uz studij radio preko *Student-servisa* da bi namaknuo nešto para za studentski život u studentskom domu, velik jer

je uvijek imao vremena za kolege i prijatelje. Diplomirao je 1968. kao sjajan student.

I od tada, do ponedjeljka, 12. svibnja 2014., punom, nepomučenom i nesuzdržanom strašću davao se i trošio u struci, u radu inženjerskih društava i asocijacija.

Posebno značajan je njegov udjel u osnivanju Hrvatske komore arhitekata i inženjera u kojoj je bio predsjednik Razreda inženjera građevinarstva i tu dužnost je, kao i one koje su slijedile, obavljao samoprijegorno i samozatajno, ali zato ne manje uspješno. Nakon razdvajanja komora s istim je entuzijazmom nastavio djelovati i u Hrvatskoj komori inženjera građevinarstva.

Njegov doprinos Hrvatskom savezu građevinskih inženjera trajno je zapsan.

Nikad nije uzmicao od zadataka i dužnosti koje mu je povjeravala strukovna organizacija. A zadaci i dužnosti nisu bili ni jednostavni niti nevažni.

Ma koliko okolnosti bile nesklone struci, ma koliko aktualni trenutak bio nabijen nesigurnošću i nedoumicama, osmjeh nije silazio s Tominog prijateljskog lica. S Tomom je sve bilo lakše i jednostavnije.

Znali smo da se događa nešto ozbiljno, rekli su njegovi kolege i prijatelji kad je mladac Tomo prestao dolaziti na prijenose nogometnih utakmica. Nije to bez veze, tu se nešto kuha, mislili su. Bili su u pravu. Bila je to ljubav, bila je to njegova Alida.

I sve se otad zbivalo svojim iskonskim redom.

Nedjeljna kava s dečkima u Pleškoj ulici u Velikoj Gorici, s vječnim temama inženjerske prakse i profesije, *Dinama* i nogometne reprezentacije.

Napredovanje u struci, putovanja cestama koje je projektirao ili krajolicima kroz koje je tek trebao projektirati nove ceste.

Tu su sinovi Kruno i Marko, unučad Marija, Mija, Mihael i Karla.

I pored kave nedjeljom, kava srijedom u Tuškanac prolazu s umirovljenim kolegama poput njega s kojima je godinama dijelio radost gradnje cesta širom kopna, preko rijeka i potoka i uzduž otoka Lijepe Naše.

Došla je Crna kosačica prijeteći svojom dugom, oštrom kosom.

Nije joj se dao. Trčao je ispred nje, skoro pa četiri godine. Nije izgledalo da bježi. Djelovao je kao pobjednik.

Zasadio je maslinik i voćnjak u Istri.

Masline i bademi će rasti bez našeg Tome, ali će u svakom njihovom plodu biti kap Tomine radosti iz vremena dok ih je sadio. Nije računao koliko će ih dugo gledati kako rastu, bio je radostan da ih sadi i da će rasti i davati plodove.

Tugujućoj obitelji, susjedima, prijateljima, kolegama i znancima u ime Hrvatske komore inženjera građevinarstva izražavam izraze sućuti i solidarnosti u trenutku trajnog gubitka vašeg i našeg Tome. Zahvalni smo mu što smo bezbroj puta imali priliku reći – tu je naš Tomo. Neka mu je vječna slava i hvala!"

Uredništvo i Uređivački odbor
časopisa Građevinar
svom negdašnjem suradniku zahvaljuje na
dugogodišnjoj suradnji i prijateljstvu